

Virginie Despentes

Kedves idióta

A fordítás alapjául szolgáló mű:
Virginie Despentes: *Cher connard*
Éditions Grasset & Fasquelle, Paris, 2022

Cet ouvrage a bénéficié du soutien des Programmes
d'aide à la publication de l'Institut français.
Ez a mű a Francia Intézet Könyvtámogatási Programjainak
(P.A.P.) keretében jelent meg.

Copyright © Virginie Despentes et les Editions
Grasset & Fasquelle, 2022
Hungarian translation © Kiss Kornélia

ZOÉ KATANA

A „Hogyan húznék be neked egy hatalmasat” Könyve

Évek óta van egy feminista blogom. Úgyhogy hozzá vagyok szokva a gyűlölködő támadásokhoz meg a halálos vagy éppen erőszakos fenyegetésekhez, nem beszélve a seggem méretéről, valamint az intelligenciám nyomorúságos állapotáról szóló kommentekről. Hozzá vagyok szokva a férfiak dühéhez.

Csakhogy még sosem mondtam nevetet. Rengeteg csodás tiltakozást kapok, amióta ki mertem ejteni Oscar Jayack nevét. Ugyanis elmeséltem a mi kis történetünket. Az én nézőpontom tiszta terrorizmus. Megcsalnak az érzéseim. Ki kellett volna tépni a nyelvemet, és meghallgatni a másik felet. Én pedig azt mondom erre: ha egy nőt hónapokig zaklatnak, eljön a nap, amikor már nem ismer magára. Évekig tart, amíg beismered, hogy ebből te már nem épülsz fel, és aki voltál, soha nem tér vissza. Mindennap félsz, és valaki teljesen más lesz belőled. Szégyelled, hogy megkeresték a gyenge pontodat, meg is találták, aztán szépen tönkretettek. Szégyelled, hogy ilyen könnyen ment. És hogy mindenki magasról tesz az egészre. Ahogy mondtam, semmilyen eszközöm nem volt arra, hogy megvédjem magam. A többi nőnek pedig azt tanácsoltam: ha ilyesmi történik veletek, azonnal meneküljetek. Amilyen gyorsan csak lehet. És azt is

mondtam: nem nekem kellene szégyellnem magam. Miattatok lett ebből ekkora történet. Nem miattam. A veszett dühötök pedig nagyon is igazolja a döntésemet.

Amikor azt mondom, „ez elviselhetetlen”, azt válaszolja: „minden rendben, amíg nem nyitod ki a szádat”. Minden a legnagyobb rendben, amíg erőnek erejével hajlandó vagyok a testemet adni ehhez a szexuális egyenlethez, de bele már ne dumáljak. A jelenetnek szükség van a testemre, én vagyok a férfi főhős által kívánt naira. De azt már senki nem akarja meghallgatni, hogy én mit érzek. És nem csak férfiak mondják, hogy inkább hallgatnom kéne. Nők is. Szépen elmagyarázzák nekem, hogy ilyen dolgok nemcsak velem történtek, hanem már korábban is, és azok a nők is milyen ügyesen megoldották. A nők évszázadokon át méltósággal meg tudták ezt oldani. Hát én erre azt válaszolom, hogy azok a nők magukba fojtották a szégyent, és mosollyal palástolták az álmatlan hánykolódással töltött éjszakákat. Ki merem jelenteni, hogy minden egyes alkalommal, amikor egy férfi rákényszeríti egy nőre a szexuális vágyait, ösztönösen is egyfajta patriarchátusi rendnek akarja alávetni, amelynek első szabálya, hogy meg kell bizonyosodniuk arról, hogy a nőket kizárták az élvezetből. Egészen kis korunktól kezdve erre kényszerítenek bennünket, ez is része a konstrukciónak. A nők elnyomása a patriarchátus katonáinak egyik feladata. Attól félnek, ha hagyják a nőket is szabadon élvezni, felborul az általuk kreált világ rendje. Na, ez az ősi, homályos félelem az igazi fekete kontinens. Azért nevezték el a női szexualitást fekete kontinensnek, mert kulcskérdés volt, hogy ne lássanak napvilágot a hozzá kapcsolódó gyakorlatok. Mint a vérfertőzés, erőszak, kényszerítés, zaklatás. Mindenáron el kellett tussolni a női vágy erőszakos elhallgattatásának körülményeit. Amikről ma nyíltan beszélünk, azoknak

a dolgoknak semmi közük a korábbi „úti balesetekhez”. Erőnek erejével kényszerítik a testünket csatamezőre, ugyanis mindenáron meg leszünk nyomorítva. És hiába mondunk nemet, az csak az előadás része. Nyugodtan érezhetjük magunkat úgy, mint bika az arénában: ahogy őt, minket is csak azért ápolnak, azért cicomáznak fel, hogy a küzdőtéren megöljenek, ahol ráadásul semmi esélyünk. A patriarchátus pedig nem más, mint az élet-erő és a hatalom színjátéka, ahol mindig a gyilkost védik, a nézők pedig nyíltan ujjonghatnak, hiszen milyen gyönyörű rituálé is ez. Amikor megerőszakolnak egy nőt, mégpedig jó alaposan, akkor tulajdonképpen a patriarchátus lényegét ünneplik: idióta és morbid eszközökkel térdre kényszerítik a teljesítőképességet. Vagyis beigazolóódik, hogy a teljesítőképesség nélküli erőszak is célhoz érhet, ez pedig igazán félelmetes dolog.

Én ma már azoknak a bántalmazott lányoknak a hadseregét gyarapítom, akik bizony nem hallgatnak tovább. Nyugodtan meg lehet engem keresni, fenyegetni, inzultálni. Nem fog érdekelni. Felszabadultunk a mázsás súly alól. És nem nekünk van szégyellnivalónk. Amikor egy gimnazista fiú kipoztolja a lány fotóját, aki épp leszopja őt, jó, ha tudja, egy szép napon nyilvánosságra hozzuk a nevét, és az nagyon megalázó lesz. Meg kell tanítanunk a lányokat arra, hogy legyenek büszkék arra, hogy jól szopnak. Teljesen beteg dolog, amikor fiatal lányoknak azért lesznek öngyilkos gondolataik, mert olyan fotók kerülnek nyilvánosságra, ahol jól érzik magukat egy nekik tetsző fiúval. Talán az gondoljon arra, hogy felköti magát, aki a macsó előjogait kihasználva megalázza ezeket a lányokat. A gimnazista fiúknak inkább díszsorfalat kellene állniuk az őket ügyesen leszopó kislányok előtt. Ehelyett még mindig felhánytorgatják nekünk, ha dugni akarunk velük. Ha meg nem, azt pláne.

Az a probléma, hogy az én panaszom csak egy a milliónyi panasz közül, pedig csöndben kéne maradnunk, eltörölve a föld színéről. Az én hangom csak egy kis hópehely abban a lavinában, ami majd szépen elsöpör benneteket. Viszont igenis kinyitom a számat, és elmondom, hogy minden egyes nap gyomorgörccsel megyek dolgozni. És közben undorítónak tartom magam, amiért ennyire undorodom, és mégis bemegyek. Szégyellem a dühömet, aminek sehogyan sem tudok hangot adni. Nem minden pasas volt személtáda a munkahelyemen. De mindegyik cinkos volt, mert az íratlan szabály szerint a közterület legális vadászterületnek számít. Nem vadászik az összes. De mindegyik utat enged a vadásznak. Engem pedig szépen elkönyveltek egy ostoba libának.

Azért vettek fel ebbe a kiadóba, mert megvoltak a szükséges diplomáim, jó továbbképzésekre jártam, és mert persze dolgozó voltam, szorgalmas, pontos, olyan, aki gyorsan tanul. Na és azért is, mert fiatal voltam, vékony, szép hosszú, fényes hajjal, nagy őzikeszemmel, porcelánbőrrel, mert csinosan öltözködtem, és festettem a körmömet. Vagyis velem együtt a fiatalságomat is felvették.

Ha négyszemközt voltunk, sosem tudtam kiállni magamért. Hebegtem összevissza, hátráltam, elfordítottam a tekintetem, kimentem a szobából, a taxiban szorosan az ajtó mellett ültem, összezártam a térdemet, elvörösödtem, erőltetetten nevetgéltem, korábban távoztam az eseményekről, arrébb tettem a kezét, a fal mellett osontam, lapos sarkú cipőt viseltem, ha pedig éppen részeg volt, és viccesnek tartotta, szaladgáltam egy íróasztal körül, összeszorított foggal túrtem, ha tapogatott, és volt olyan este is, hogy kirohantam az irodából. Futottam, mint egy szerencsétlen nyúl. A többiek látták, ahogyan

könnyek közt, legyőzötten távozom. De senki nem gondolta, hogy ez probléma. Mulatságosnak találták a helyzetet, és ennyi. A macsó író meg a sajtós kiscsaj.

Oscar az éjszaka kellős közepén is telefonált – és én féltem visszaaludni. Kopogtatott a szállodai szobám ajtaján – és én féltem visszaaludni. Hánytam, mielőtt munkába indultam, de mosolyogva köszöntem mindenkinek, mintha semmi nem történt volna, mert ha kiabálok, azt mondják, hisztérika vagyok, aki nem tudja kordában tartani az idegbaját, ha pofákat vágtam, nem voltam profi, és képtelen voltam legalább egy kicsit megerőltetni magam, de az igazi rémálom, amikor egyfolytában üvölte-ni akarsz, és egy hang sem jön ki a torkodon. Úgyhogy némán üvöltöttem, a körülöttünk lévők pedig jót szórakoztak a dolgon – azt várták, mikor engedek végre. Mert Oscar udvarolt nekem. Én meg kellettem magam. Mindenki azt csinálta, amit a szerepe diktált.

Amikor ma azt mondja, fogalma sem volt, hogy ez engem ennyire tönkretett, az valójában azt jelenti, hogy szerinte én voltam az egyetlen, aki nem látta meg benne a zsenit. Az ország keleti részéből jött, egykori acélgyári, majd munkanélküli melós fia, a részeges macsó író, a csodagyerek, aki pontosan úgy viselkedik, ahogyan azt elvárják egy ilyen rohadt kis prolitól. Ő volt a nagy író, aki rengeteg könyvet ad el. És amikor már elfajult köztünk a dolog, és az író úr emiatt egyre többet nyavalygott, akkor azt mondták, le kell cserélni a sajtóst, hiszen mi lesz velünk a nagy író nélkül. Amennyire tudom, Oscar Jayackot egy percig nem érdekelte, mi lett velem. Úgyhogy most visszajöttem, hogy elmeséljem neki. Sosem vettek vissza a munkahelyemre.

A világon százezrek mesélnek ilyen vagy ehhez hasonló történeteket, és százezer főnök veszi őket hülyére. Nekünk pedig azt mondják – „mi ebből semmit sem

vettünk észre”. Még mindig ugyanaz a lemez. Rég halott és eltemetett feministákkal hozakodnak elő, mondván, régebben jobb volt. Ugyanis a feminizmus is az ő kezükben van. A jó Simone de Beauvoir nem tesz feljelentést, ha valaki a seggéhez nyúlkál, ugyan, Simone, hát azok voltak a szép idők, nem? – a megerőszakoltak hallgatnak, a rondábbak a fal mellett osonnak, a leszbikusok elrejtőznek, a sebtében teherbe ejtett kis alkalmazottat pedig elküldjük szépen, dögöljön meg máshol. Hát így értelmezik a régi szép idők dominanciáját, akik dominálnak.

A férfiemancipáció még nem következett be. Az urak fantáziája meglehetősen szubmisszív. Azt mondják nekik, „dominancia”, nekik pedig csak a „dominancia” szóra van merevedésük. Azt mondják nekik, lépjenek be a seregbe, ők pedig azt válaszolják, hogy a fegyverek még a belélegzett levegőnél meg az ivóvíznél is fontosabbak, a fegyverek az emberiség sója. Most a főnökeiket támadjuk, erre bepánikolnak. Rohannak megvédeni őket. Bizony ám, pontosan ezt csinálják – újra és újra elmondják, hogy a főnöknek joga van azt csinálni, ami neki tetszik. Nekünk pedig azt mondják, és mi meg is halljuk: ne próbáljatok megszabadulni a láncaitoktól, mert a nagy fiáncolás közben még elszakítjátok a mieinket is.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Nyomta és kötötte a Generál Nyomda Kft., 2024-ben
6728 Szeged, Kollégiumi út 11/H
www.generalnyomda.hu

Kontrollszerkesztő Kamocsay Ildikó
Felelős szerkesztő Rostás Eni
Kézirat-előkészítő Schmal Alexandra
Korrekter Hradeczky Moni
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Kuzma Eszter Júlia:
Altar of the Holy generation című művének
felhasználásával Visnyai Zoltán,
a kötetet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9282
Plantin betűtípusból szedve
ISBN 978-963-14-4475-9